

Byla C-144/02

Europos Bendrijų Komisija

prieš

Vokietijos Federacinė Respublikė

„Valstybės sipareigojimų nevykdymas – Direktyva 77/388/EEB – PVM – 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas – Apmokestinamoji vertė – Subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina – Reglamentas (EB) Nr. 603/95 – Pagalba, teikiama sausųjų pašarų sektoriuje“

Sprendimo santrauka

Mokesčių teisės nuostatos – Teisės aktų derinimas – Apyvartos mokesčiai – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema – Apmokestinamoji vertė – Tiekiamos prekės ir teikiamos paslaugos – Subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina – Sūvoka – Pagalba, teikiama sausųjų pašarų sektoriuje – Netaikymas – Nacionalinės teisės aktai, pagal kuriuos teikiama pagalba neapmokestinama pridėtinės vertės mokesčiu – Priimtinumas

(Tarybos direktyvos 77/388 11 str. A skirsnio 1 dalies punktas)

Šeštosios direktyvos 77/388 d.1 valstybių narių statymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktas nustato, kad pridėtinės vertės mokesčiu apmokestinama visa prekė ir paslaugų vertė, numatant, kad apmokestinamųjų vertė sudaro subsidijos, tiesiogiai susijusios su sandorio kaina, suteikiamos apmokestinamiems asmenims. Valstybė narė, kuri netaiko mokesčio pagalbai, suteiktai pagal Reglamentą Nr. 603/95 d.1 bendro sausųjų pašarų rinkos organizavimo, vykdo sipareigojimus pagal šį nuostatą.

Iš tikrųjų „subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina“ sūvoka apima tik subsidijas, sudarančias visą ar dalį atlygio už tiekiamas prekes ar teikiamas paslaugas, ir kurias trečioji šalis suteikia pardavėjui ar tiekėjui.

Taigi šios pagalbos apmokestinimo sąlygos nėra tenkinamos, kai perdirbimo monė parduoda iš šviežių pašarų gamintojų pirktus ir išdžiovintus pašarus, nes šiuo atveju pagalba nėra specialiai teikiama tik tam, kad perdirbimo monė galėtų tiekti sausuosius pašarus pirkėjui mažesniais nei pasaulinės rinkos kainomis. Ši sąlyga netenkina ir sutartis pagal specialų užsakymą, sudaryta šios perdirbimo monės su šviežių pašarų gamintoju, nes perdirbimo monės gaunama pagalba nėra suteikiama jos naudai, ir ši monė atlieka tik tarpininko vaidmenį tarp pagalbos skirstančios institucijos ir pašarų gamintojo.

(žr. 26–27, 31–32, 36, 38, 42 ir 45 punktus)

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. liepos 15 d.(*)

„Valstybės sąsipareigojimų nevykdymas – Direktyva 77/388/EEB – PVM – 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą – Apmokestinamoji vertė – Subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina – Reglamentas (EB) Nr. 603/95 – Pagalba, teikiama sausųjų pašarų sektoriuje“

Byloje C-144/02

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama E. Traversa ir K. Gross, nurodžiusių adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujamą M. Lumma,

atsakovė,

palaikomą

Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä ir E. Bygglin, nurodžiusių adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

ir

Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Kruse ir A. Falk, nurodžiusių adresą dokumentams teikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

dėl pripažinimo, jog neapmokestindama pridėtinės vertės mokesčiu teikiamos pagalbos pagal 1995 m. vasario 21 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 603/95 dėl bendro sausųjų pašarų rinkos organizavimo (OL L 63, p. 1) Vokietijos Federacinė Respublika nevykdė sąsipareigojimų pagal 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su apyvartos mokesčiais, suderinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas apskaitavimo pagrindas (OL L 145, p. 1) 11 straipsnį,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai C. Gulmann (pranešėjas), J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues ir N. Colneric,

generalinis advokatas L. A. Geelhoed,

sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

susipažinęs su pranešimu apie bylą,

išklausęs 2003 m. spalio 16 d. posėdyje Komisijos, atstovaujamos E. Traversa, K. Gross, I. Koskinen ir K. Simonsson, Vokietijos Federacinės Respublikos, atstovaujamos M. Lumma, Suomijos Respublikos, atstovaujamos T. Pynnä ir Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Kruse, žodinius pasisakymus,

susipažinęs su 2003 m. lapkričio 27 d. pateikta generalinio advokato išvada,

priima š?

Sprendim?

1 Pagal EB 226 straipsn? pareikštu ieškiniu, kur? Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2001 m. balandžio 17 d., Europos Bendrij? Komisija prašo pripažinti, jog neapmokestinama prid?tin?s vert?s mokes?iu (toliau – PVM) teikiamos pagalbos pagal 1995 m. vasario 21 d. Tarybos reglament? (EB) Nr. 603/95 d?l bendro saus?j? pašar? rinkos organizavimo (OL L 63, p. 1), Vokietijos Federacin? Respublika ne?vykdo? ?sipareigojim? pagal 1977 m. geguž?s 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EBB d?l valstybi? nari? ?statym?, susijusi? su apyvartos mokes?iais, suderinimo – Bendra prid?tin?s vert?s mokes?io sistema: vienodas apskai?iavimo pagrindas (OL L 145, p. 1, toliau – Šeštoji direktyva) 11 straipsn?.

Teisinis pagrindas

PVM reglamentavimas Bendrijos teis?je

2 Šeštosios direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad PVM apmokestinamas „preki? tiekimas ar paslaug? teikimas, kai šalies teritorijoje už atlyg? prekes tiekia ar paslaugas teikia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

3 Tos pa?ios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte numatyta:

„Apmokestinam?j? vert? sudaro:

a) tiekiam? prekį ir teikiam? paslaug?, išskyrus nurodytas b, c ir d punktuose, atveju – viskas, kas sudaro atlyg?, kuris yra ar turi b?ti tiek?jo gautas iš pirk?jo, kliento ar tre?iosios šalies už tokias prekes ar paslaugas, ?skaitant subsidijas, tiesiogiai susijusias su ši? prekį ar paslaug? kaina“.

Pagalbos sausiesiems pašarams reglamentavimas Bendrijos teis?je

4 Reglamento Nr. 603/95 3 straipsnyje numatoma, kad pagalbos dydis yra 68,83 eur? už ton? dirbtiniu b?du džiovintiems sausiesiems pašarams ir 38,64 eur? už ton? sausiesiems pašarams, išdžiovintiems saul?je.

5 1995 m. birželio 9 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1347/95 (OL L 131, p. 1) pakeistame 4 straipsnyje nustatomi produkt? didžiausi garantuoti kiekiai (DGK), už kuriuos gali b?ti suteikta pagalba. Šie kiekiai dalijami valstyb?ms nar?ms.

6 5 straipsnyje numatyta:

„Kai saus?j? pašar? kiekis, kuriam pagal 3 straipsnio 2 arba 3 dalies nuostatas yra prašoma pagalbos, bet kuriais prekybos metais viršija atitinkamai 4 straipsnio 1 arba 3 dalyse nurodytus DGK, tais metais mok?tina pagalba apskai?iuojama taip:

– pagalba už pirmuosius 5 %, kuriais viršytas DGK, visose valstyb?se nar?se sumažinama perviršiui proporcinga suma,

– viršijus daugiau kaip 5 %, visose viršijusiose valstyb?se nar?se pagalba papildomai mažinama dar 5 % proporcingai šiam perviršiui.

<...>“

7 6 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad norint įgyti teisę į avansą minimus sausuosius pašarus būtina išvežti iš perdirbimo įmonės.

8 8 straipsnyje numatyta:

„3 straipsnyje numatyta pagalba skiriama suinteresuotai šaliai pateikus paraišką iš perdirbimo įmonės išvežtą ir toliau nurodytus reikalavimus atitinkančią sausąją pašarą atžvilgiu:

a) didžiausias drėgmės kiekis turi būti ne didesnis kaip 11–14 % ir gali skirtis pagal produkto pateikimo formą;

b) mažiausias žalio baltymo kiekis sausoje medžiagoje neturi būti mažesnis kaip:

– 15 % – 1 straipsnio a punkte ir b punkto antroje įtraukoje išvardytą produktą,

– 45 % – 1 straipsnio b punkto pirmoje įtraukoje išvardytą produktą;

c) sausieji pašarai turi būti nesugedę, grynai ir geros prekinės kokybės.

Kiti reikalavimai, ypač dėl liztelienos, karotino kiekio, gali būti nustatyti 17 straipsnyje nurodyta tvarka <...>“

9 9 straipsnio c dalyje nustatyta:

„3 straipsnyje numatyta pagalba suteikiama tik toms 1 straipsnyje išvardytus produktus perdirbantioms įmonėms, kurios:

<...>

c) priklauso bent vienai iš šių kategorijų:

– įmonės, sudariusios sutartis su džiovinimui skirtą pašarą gamintojais,

– įmonės, perdirbusios savo derlių, o jei tai grupės – savo narių derlių,

– įmonės, savo atsargas įsigijusios iš juridinių arba fizinių asmenų, suteikiančių garantijas, kurias būtina nustatyti, sudariusios sutartis su džiovinimui skirtą pašarą gamintojais; šie juridiniai arba fiziniai asmenys yra pirkėjai, valstybių nariai, kuriose pašarai yra išauginti, kompetentingų institucijų patvirtinti pagal 17 straipsnyje nurodyta tvarka nustatytas sąlygas <...>“

10 11 straipsnio 2 dalyje patikslinama:

„Jei 9 straipsnio c dalies pirmoje įtraukoje minimos sutartys yra pagal specialų užsakymą sudarytos gamintojų pristatytą pašarą perdirbimo sutartys, jose nurodomas bent plotas, kurio derlius turi būti pristatytas, ir įtraukiamas straipsnis, pareigojantis perdirbimo įmonės sumokėti gamintojams 3 straipsnyje nurodytą pagalbą, kurią jie gauna už pagal sutartis perdirbtus kiekius.“

Ikiteisminis procedūra ir ieškinys

11 Nustačiusi, kad Vokietijos Federacinė Respublika, neapmokestindama pridėtinės vertės mokesčių teikiamos pagalbos pagal Reglamentą Nr. 603/95, pažeidžia Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą, 1998 m. lapkričio 20 d. Komisija, remdamasi EB sutarties 169 straipsniu (dabar – EB 226 straipsnis), išsiuntė formalų spėjimą siūlydama per du mėnesius nuo jo gavimo pateikti savo pastabas.

12 1999 m. kovo 25 d. laišku Vokietijos vyriausybė atsakė, kad subsidija gali būti traukta apmokestinamąjį vertė tik tuomet, kai ji sudaro dalį trečiojo šalies mokamo atlygio. Šiuo atveju turėtų būti tiesioginis ryšys tarp subsidijos ir sausųjų pašarų gamintojų vykdomo tiekimo pirkėjams. Sausiesiems pašarams teikiama pagalba turėtų būti susijusi su jų tiekimu vairiais būdais. Kitaip būtų neįmanoma susieti ginčijamos pagalbos su sausųjų pašarų pardavimu nustatytais kiekiais.

13 1999 m. rugsėjo 15 d. Komisija nusiuntė argumentuotą nuomonę Vokietijos Federacinei Respublikai, nurodydama per du mėnesius nuo gavimo imtis būtinų priemonių, kad būtų tinkamai atsižvelgta. Be to, ji pastebėjo, kad be pagalbos sausieji pašarai būtų parduodami aukštesne kaina, kurios bendroji suma būtų apmokestinama PVM.

14 Vokietijos vyriausybei neatsakius argumentuotą nuomonę, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

15 2002 m. rugsėjo 16 d. Teismo pirmininko nutartimi Suomijos Respublikai ir Švedijos Karalystei leista stoti bylą atsakovės pusėje.

Dėl ieškinio

Šalies argumentai

16 Komisija teigia, kad pašarų perdirbimo įmonių sandoriai gali būti apmokestinami PVM dviem atvejais iš trijų galimų:

– šviežių pašarų pirkimas iš gamintojų, po to perdirbtų produktų perpardavimas tretiesiems asmenims,

– sutarčių pagal specialų užsakymą dėl gamintojų šviežių pašarų perdirbimo bei perdirbtų produktų jiems grąžinimo sudarymas.

17 Sudarant prekių pirkimo ir perpardavimo sutartis, perdirbimo įmonių, perkančių pašarus iš gamintojų ir po to juos perparduodančių trečiuosius šalims, sandoriai akivaizdžiai turėtų būti laikomi prekių tiekimu Šeštosios direktyvos prasme, ir todėl turėtų būti apmokestinami.

18 Perdirbimo įmonių sausųjų pašarų grąžinimas pagal sutartis pagal specialų užsakymą šviežių pašarų gamintojams turėtų būti laikomas pašarų džiovinimo paslaugų teikimu. Toks paslaugų teikimas turi būti apmokestinamas pagal Šeštąją direktyvą.

19 Sandorių apmokestinimas pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą yra pagrindas apmokestinti PVM pagal Reglamentą Nr. 603/95 teikiamą pagalbą.

20 Komisija pastebi, kad pagal Reglamento Nr. 603/95 9 straipsnį „3 straipsnyje numatyta pagalba suteikiama tik produktus perdirbančioms įmonėms <...>“. Todėl šios įmonės teisine prasme yra subsidijų gavėjos, apie kurias minėjo Bendrijos teisės aktų leidėjas Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte, nuroydamas, kad „atlygą turi gauti tiekėjas“.

Reglamente Nr. 603/95 neminimas joks kitas naudos gavėjas, kuris pagal teisinę prasmę galėtų gauti pagalbą prekybai sausaisiais pašarais.

21 Komisija pripažįsta, kad subsidijos skyrimas tam tikroms įmonėms gali turėti teigiamą ekonominį poveikį tokio subjektams, esantiems ir pirmesnės gamybos stadijose (šiuo atveju – švieži pašarų gamintojai), ir esantiems vėlesnės gamybos stadijose negu subsidijų gavusi įmonė (šiuo atveju – gyvulių augintojai). Ji pažymi, kad jei sudaromos sutartys pagal specialų užsakymą, Bendrijos teisės aktų leidėjas pagal Reglamento Nr. 603/95 11 straipsnio 2 dalį pareigoja perdirbimo įmonės sumokėti gamintojams nurodytą pagalbą, kuri jie gauna iš intervencinės agentūros.

22 Tačiau nei tikimybė, kad subsidija pasinaudos kiti tokio subjektai, nei pareigojimas sumokėti visą ar dalį subsidijos kitiems tokio subjektams jokia būdu nekeičia teisinio šios problemos aspekto. Pagalbos gavėjas teisine prasme, t. y. perdirbimo įmonė, turėtų būti atskiriamas nuo netiesioginio pagalbos gavėjo ekonomine prasme.

23 Komisija tvirtina, kad Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte naudodamas sąvoką „subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina“ Bendrijos teisės aktų leidėjas siekė PVM apmokestinamąjį vertę traukti visą pagalbą, kuri tiesiogiai susijusi su tiekėjo ar teikėjo gautu atlygiu. Šios subsidijos turi būti tiesiogiai ar priežastiniu ryšiu susijusios su tiksliai nustatytais kiekiais ar kiekybiškai vertinamą prekių ar paslaugų tiekimu ar teikimu: pagalba turėtų būti teikiama tai prekių ar paslaugų daliai, kuri parduodama rinkoje. Taip yra šiuo konkrečiu atveju.

24 Vokietijos vyriausybė tvirtina, kad norint apmokestinti „subsidijas, tiesiogiai susijusias su kaina“ pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą, jos turi:

- būti subsidijos gavėjo atlygiu už tiekiamas prekes ar teikiamas paslaugas,
- būti glaudžiai susijusios su kaina.

25 Palaikoma Suomijos ir Švedijos vyriausybės, ji tvirtina, kad šios sąlygos šiuo atveju nėra tenkinamos.

Teisingumo Teismo vertinimas

26 Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkte numatytais atvejais PVM apmokestinamąjį vertę sudaro ir subsidijos, mokamos apmokestinamiesiems asmenims, kad PVM būtų apmokestinama visa prekė ir paslaugų vertė, taip siekiant išvengti, kad subsidijos mokėjimas nesumažintų mokestinių pajamų.

27 Pagal jos formuluotą šį nuostata taikoma tuo atveju, jeigu subsidija tiesiogiai susijusi su sandorio kaina.

28 Šiuo atveju subsidija pirmiausia turi būti mokama konkrečiam subsidijuojamam tokio subjektui, suteikiant jam galimybę tiekti tam tikras prekes ar teikti tam tikras paslaugas. Tikrai tokiu atveju subsidija gali būti laikoma atlygiu už tiekiamas prekes ir teikiamas paslaugas ir gali būti apmokestinama. Ypač turi būti pabrėžiama, kad naudos gavėjas turi teisę gauti subsidiją todėl, kad jis sudarė apmokestinamą sandorą (2001 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Office des produits wallons* C-184/00, Rink. p. I-9115, 12 ir 13 punktai).

29 Be to, reikia patikrinti, ar prekė arba paslaugų pirkėjas gauna naudos iš subsidijų, mokamą naudos gavėjui. Galiausiai pirkėjo mokama kaina turi būti sumažinta proporcingai pardavėjo ar tiekėjo gaunamai subsidijai, pagal kurią pastarieji nustato kainą. Taip pat turi būti nustatyta, ar tas faktas, kad subsidija mokama pirkėjui ar tiekėjui objektyviai sudaro galimybes jiems vėliau parduoti

prekes ar teikti paslaugas žemesnėmis kainomis už tas, kurios būtų nustatytos nesant subsidijos (pirmiau minėto sprendimo *Office des produits wallons* 14 punktas).

30 Atlygis, mokamas subsidija, bent jau turi būti aiškiai apibrėžtas. Subsidijos dydis nebūtinai turi tiksliai atitikti tiekiamų prekių ir teikiamų paslaugų kainos sumažėjimą. Pakanka, kad santykis tarp kainos sumažėjimo ir subsidijos, kuri gali būti fiksuoto pobūdžio, būtų pastebimas (sprendimo *Office des produits wallons* 17 punktas).

31 Galiausiai pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą „subsidijos, tiesiogiai susijusios su kaina“ sūvoka apima tik subsidijas, sudarančias visą ar dalį atlygio už tiekiamas prekes ar teikiamas paslaugas, kurį trečiosios šalys sumoka pardavėjui ar tiekėjui (minėto sprendimo *Office des produits wallons* 18 punktas).

32 Reikia konstatuoti, kad šiuo atveju ginijamos pagalbos apmokestinimo PVM sąlygų netenkina nė viena iš dviejų Komisijos numatytų sandorių kategorijų, t. y. viena, perdirbimo žmonių iš gamintojų pirktų bei išdžiovintų pašarų pardavimas, antra, sutartis pagal specialų užsakymą, sudaryta tarp perdirbimo žmonių ir šviežių pašarų gamintojo.

Iš gamintojų pirktų ir išdžiovintų pašarų pardavimas

33 Komisijos nuomone, perdirbimo žmonių sausųjų pašarų, kuriems žaliava žsigyta iš šviežių pašarų gamintojų, pardavimas yra prekių tiekimas Šeštosios direktyvos prasme.

34 Pagalba teikiama toms perdirbimo žmoniųms, kurios gali laisvai ja disponuoti.

35 Tačiau pagal Šeštosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktą pagalba nėra tiesiogiai susijusi su apmokestinamų sandorių kaina.

36 Iš tikrųjų pagalba neteikiama specialiai tik tam, kad perdirbimo žmoniųs galėtų tiekti sausuosius pašarus pirkėjui.

37 Šiuo atveju šalys sutinka, kad pasauliniame rinkoje nėra sausųjų pašarų trūkumo. Taip pat neginijamas faktas, kad pagalbos sistemos tikslas yra, pirma, remti gamybą Bendrijoje siekiant užtikrinti vidinių tiekimo šaltinį, neatsižvelgiant į faktą, kad gamybos išlaidos joje yra didesnės nei pasauliniame rinkoje, ir, antra, gaminti aukštos kokybės pašarus. Šiuo atžvilgiu Reglamento Nr. 603/95 11 konstatuojamojoje dalyje akcentuojamas tikslas „paskatinti reguliarių šviežių pašarų tiekimą perdirbėjams ir suteikti galimybių gamintojams pasinaudoti pagalbos programa“, o 10 konstatuojamojoje dalyje pabrėžiama, kad turėtų būti nustatyti minimalūs kriterijai, apibdinantys remtinų sausųjų pašarų kokybės minimumą, kurie nurodyti Reglamento Nr. 603/95 8 straipsnyje.

38 Šiomis aplinkybėmis pagalbos sistema nėra vartojimų skatinanti sistema. Ja nesiekiama skatinti trečiųjų šalių pirkti sausuosius pašarus žemesnėmis dėl pagalbos kainomis nei pasaulinės rinkos kaina, t. y. situacijoje, kai PVM apmokestinamoji vertė, apribota mokama kaina, neatitiktų visos tiekiamų prekių vertės. Ja siekiama paskatinti trečiųjų šalių žsigyti tiekiamų pašarų Bendrijoje panašia kaina kaip ir pasauliniame rinkoje, ir už kurią būtų galima žsigyti tiekiamų prekių už Bendrijos ribų, jeigu be pagalbos pašarų tiekimas Bendrijoje būtų neįmanomas arba nepakankamas. Šiai kainai taikomas PVM atspindi visą rinkoje esančio produkto vertę.

39 Remiantis tik šiais motyvais, nesant būtinumo išnagrinėti, ar pagalbos žtraukimas į apmokestinamųjų vertę atitinka kitas sąlygas, konstatuojama, kad Komisijos prieštaravimai dėl iš gamintojų pirktų bei išdžiovintų pašarų pardavimo nėra pagrįsti.

Sutartys pagal specialų užsakymą

40 Komisijos manymu, sutar?i? pagal special? u?sakym? tikslas yra perdirbimo ?moni? d?iovinimo paslaug? ?vie?i? pa?ar? gamintojams tiekimas.

41 Ta?iau pagal ?e?tosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punkt? tam, kad subsidija b?t? apmokestinama, ji turi b?ti mokama preki? tiek?jo ar paslaug? teik?jo naudai taip, kad jis gal?t? laisvai ja disponuoti.

42 Sutar?i? pagal special? u?sakym? atveju perdirbimo ?moni? gaunama pagalba n?ra mokama j? naudai.

43 I? tikr?j? Reglamento Nr. 603/95 9 straipsnis nustato, kad „pagalba <...> suteikiama tik produktus perdirban?iams ?mon?ms“.

44 Vis d?lto Reglamento Nr. 603/95 15 konstatuojamojoje dalyje numatoma galimyb? pagal sutartis pagal special? u?sakym? gaunam? pagalb? gr?žinti gamintojui, ir to paties reglamento 11 straipsnio 2 dalyje nustatytas ?pareigojimas perdirbimo ?mon?ms sumok?ti gamintojams pagalb?, kuri? jos gauna u? pagal sutartis perdirbtus kiekius.

45 Be to, perdirbimo ?mon? negali laisvai disponuoti suteikta pagalba. Ji atlieka tarpininko vaidmen? tarp pagalb? skirstan?ios institucijos ir pa?ar? gamintojo. ?iuo atveju nepriimtinas Komisijos pasi?lytas kriterijus, susij?s su „gav?ju teisine prasme“, neatsi?velgiant ? ekonomin? naud?.

46 ?iomis aplinkyb?mis pagalba negali b?ti laikoma atlygiu perdirban?iai ?monei u? paslaug? teikim? ir nesuteikia teis?s teikti paslaugas ?emesn?mis kainomis.

47 Pa?ar? d?iovinimo paslaugos kaina turi apimti vidutin? perdirbimo kain? taip, kad apmokestinimas PVM, taikomas ?iai kainai, apimt? vis? teikiam? paslaug? vert?.

48 Suteikta pagalba gamintojui duoda galimyb? suma?inti saus?j? pa?ar? kain?. Ta?iau ?is suma?inimas neturi poveikio apmokestinamo sandorio kainai. Poveikis pasirei?kia *a posteriori* po mok?jimo tokia kaina, kuri atitinka vis? teikiam? paslaug? vert?.

49 Jeigu pagalba, suteikiama ?vie?i? pa?ar? gamintojui, b?t? ?traukta ? apmokestinam?j? vert?, b?t? papildomai apmokestinamas pa?ar? d?iovinimas, o tai prie?tarauja ?e?tosios direktyvos 11 straipsnio A skirsnio 1 dalies a punktui.

50 Remiantis tik ?iais motyvais, nesant b?tinumo i?nagrin?ti, ar pagalbos ?traukimas ? apmokestinam?j? vert? atitinka kitas s?lygas, konstatuotina, kad Komisijos kaltinimai d?l sutar?i? pagal special? u?sakym? n?ra pagr?sti.

51 Darytina i?vada, kad n? vienas i? dviej? Komisijos kaltinim? n?ra pagr?stas, tod?l ie?kinys turi b?ti atmestas.

D?l bylin?jimosi i?laid?

52 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 2 dal? pralaim?jusiai ?aliai nurodoma padengti i?laidas, jeigu laim?jusi ?alis to pra??. Kadangi Komisija pralaim?jo byl?, ji turi padengti i?laidas.

53 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 4 dal? Suomijos Respublika ir ?vedijos Karalyst?, ?stojusios ? byl? ?alys ir palaikiusios atsakov?s reikalavimus, pa?ios padengia savo i?laidas.

Remdamasis šiais motyvais,

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**
2. **Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**
3. **Suomijos Respublika ir Švedijos Karalystė paėmė išlaidas savo išlaidas.**

Timmermans

Gulmann

Puissochet

Cunha Rodrigues

Colneric

Paskelbta 2004 m. liepos 15 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius

Antrosios kolegijos pirmininkas

R. Grass

C. W. A. Timmermans

* Proceso kalba: vokiečių.